

чата на настѣпающитѣ и тѣ като левове се хвърлятъ въ атака, за да изгонятъ турцитѣ отъ послѣднитѣ имъ позиции. Цѣли 8 часа се е водило настѣпление-то подъ страшенъ артилерийски и пушеченъ огънь, но най-послѣ, цѣльта се постигна. Бригадата на генералъ Петрушевски заема главния хълмъ надъ Свищовъ, турскиятъ гарнизонъ отстъпва съ посоки къмъ Русе и Никополъ, а побѣдоноснитѣ руски войски навлизатъ тържествено въ Свищовъ.*

Загубата на рускитѣ войски прѣзъ врѣме на прѣминаването имъ прѣзъ Дунава на 15 юний състоятъ отъ 30 офицери и 782 нижни чинове.**

На 16 юний, день вѣчнопаметенъ за българина, самъ Царьтъ стѣпи на обаярената съ християнска кръвъ земя — въ освобождаваната отъ Него България....

День радостенъ, день тържественъ и великъ — 16 юний 1877 година! Да, Царьтъ на велика и могъща Русия привѣтствува побѣдоноснитѣ си войски на българска земя, вѣсти народу свобода, свобода отъ петвѣковно политическо робство!....

Тѣкмо на 12 часа въ града Зимничъ при огушителенъ викъ „ура“ Царьтъ седна на приготвенія за него понтонъ и се отправи на противоположния турски брѣгъ, гдѣто бѣ посрѣщанъ отъ Главномандующия, окръженъ отъ блѣскава свита, всрѣдъ която е билъ героятъ Драгомировъ, който се отличилъ въ прѣминаването на Дунава. Въ прочувствени думи Върховниятъ Вождъ на руската армия благодарилъ на началницитѣ на войсковитѣ части за тѣхнитѣ трудове и разпореждания, увѣчани съ успѣхъ при прѣминаването на Дунава.

* Исторически очерки, комитетъ Царь-Освободитель, стр. 22.

** Гл. Описание Русско-Турешкой войны, т. II, стр. 156.